

[Erik Eriksen.]

noget som helst i dette spørgsmål overfor englænderne. Vi ser således på det, at det er af meget væsentlig betydning, at der på dette område vises al den udholdenhed, der overhovedet kan tænkes. Når jeg nævner dette, er grunden også den, at i den pjece, som socialdemokratiet har udsendt, og som hedder: „Vi skal videre“, står der bl. a., at rundbordskonferencen i London i oktober 1948 gjorde det helt klart for alle danske partier, at oktobernotens henstilling om administrativ adskillelse mellem Slesvig og Holsten var politisk uigennemførlig, og derfor gentager jeg, at det er udholdenhed, vi her spørger efter, udholdenhed om det, som der har været enighed om i dette høje ting. Men samtidig med, at jeg er klar over, at dette står i pjece, hører jeg i dag — jeg har ikke selv læst det —, at den højtærede finansminister i „Südschleswigsche Zeitung“ erklærer, at regeringen absolut forfølger linien om den administrative adskillelse. Så må jeg vel have lov til at gå ud fra, at det er denne udtalelse af den højtærede finansminister, der er bestemmende, når talen er om, hvilke konklusioner man kan drage af socialdemokratiets stilling.

Jeg vender mig derefter til den højtærede statsminister. Jeg bad forleden dag statsministeren nærmere definere sin politik, da den ikke kunne siges at være særlig klart udformet i selve åbningstalen. Jeg drog den konklusion for mit vedkommende, at det afgørende må være, at der nu blev øvet en målbevidst indsats både fra regeringens og fra lovgivningsmagts side for at genskabe tillid til vort pengevæsen, og at forudsætningerne herfor var, at alle kræfter sættes ind på at standse en økonomisk udvikling, der gjorde de ofre, devalueringen er udtryk for, illusoriske. Jeg sagde videre, at skulle vi nå dette mål, måtte der samarbejdes om en politik, der underbyggede og fremmede konkurrenceevnen i vort erhvervsliv og også derigennem modvirkede unødigt prisstigning, og at vi skulle udnytte de foreliggende muligheder for at foretage en afvikling af restriktionssystemet og ikke blot yde støtte, men også vise initiativ til at nå frem til en friere, mangesidet handelsudvikling mellem landene.

Hvad den højtærede statsminister svarede, var ikke så forskrækkelig meget. I stedet for havde statsministeren nogle spørgsmål til mig, og jeg skal senere vende tilbage til disse spørgsmål og forsøge at tage tingene i den rækkefølge, statsministeren angav.

Devalueringen har jeg nævnt; men statsministeren fastslog, at inflationen her i lan-

det var standset i 1949; der manglede egentlig blot datoen for, hvornår det er sket. Det er dette lyssyn, vi fra vor side må advare imod. Jeg tror ikke, det er så enkelt, som den højtærede statsminister forsøger at gøre det, og jeg har sagt til regeringen, at hvis vi ikke nu for ramme alvor passer på lønninger, omkostninger og prisstigninger, så ender vi før eller siden i en ny kronenedskæring, fordi vi ikke er opmærksom på de kilder, hvoraf inflationen rinder.

Men lad mig som sagt tage det i statsministerens rækkefølge. Den højtærede statsminister var i sin omtale af forslaget om genopbygningsfonden glad for, at jeg ikke havde brugt udtrykket socialisering. Formanden for Mejerierne Fællesorganisation, hr. Overgaard, var gået ind for det, sagde statsministeren, og også hr. H. Hauch. Og statsministeren spurgte, om disse to regnedes for en slags jyske Don-kosakker. Nu forstår jeg ikke rigtig meningen — jeg har i og for sig altid troet, at disse Don-kosakker var meget interessante —, men jeg vil gerne sige til den højtærede statsminister, at jeg tror, det kan være meget farligt at lade fantasien få altfor frit løb. Den højtærede statsminister ved jo, hvad der skete for den meget omtalte journalist Stribolt fra „Arbejd“, og ved, hvad han kunne nå til uden at have talt med nogen, blot som et syn, som en åbenbaring — som en eller anden sagde igår. Derfor synes jeg, man skal være noget varsom og ikke fantasere for meget. Men jeg vil gerne sige til regeringen, at jeg tror, den kan spare sig sine bekymringer. Vor stilling til disse ting er virkelig ganske uafhængig af organisationer. Det er måske ikke så let at forstå for en socialdemokrat, men således er det nu engang.

Iøvrigt har mit partis ordfører udførligt begrundet modstanden fra vor side imod forslaget, og, som jeg allerede har sagt, investeringskontrol anerkendt som politisk princip i lovgivningen kan man ikke få venstres tilslutning til. Iøvrigt tror jeg, man kan være fuldkommen rolig. Mejerierne skal såmænd nok selv klare de problemer, der her er tale om. De er ikke af en sådan art, at det kan gøre afgørende meget, om renten er 3 pct. eller 4 pct. eller deromkring.

Den højtærede statsminister var også inde på besparelser og spurgte, hvor oppositionen ville spare. Jeg indrømmer, at det kan være svært for oppositionen at svare rent konkret, men også regeringen talte jo om liberalisering på forskellige områder og liberalisering af de områder, som staten i dag har hals- og håndsret over. Nu forhandler man om liberalisering af udenrigshande-